

ærede 4de Medlem for 2den Kreds denne Glæde. Derimod maa det ærede Medlem virkelig undskyldte mig, naar jeg ikke kan dele Glæden over det Udslag, denne Rummelighed her har givet sig.

Det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl) udtalte, at jeg skulde have sagt, at Menighedsraadene skulde kun repræsentere de bevidst Kristne. Nej, det har jeg slet ikke sagt; men jeg har sagt, at jeg kunde tænke mig, at de bevidst Kristne i hvert Tilfælde vilde have saa megen Interesse, at de vilde melde sig til Valgisterne, og det tror jeg fremdeles, de vil gøre.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg har kun ganske faa Bemærkninger at gøre. Den højtærede Minister sagde til mig, at der jo meget godt kunde være en Sammenhæng mellem Præmisses og Konklusion, uden at jeg kunde se den. Deri har den højtærede Minister selvfølgelig Ret. I den Henseende er jeg ikke bedre end Apostelen Paulus. Jeg erkender kun stykkevis og gør ikke Krav paa altid at kunne se Sammenhængen mellem Stykkerne, navnlig ikke, naar — som i dette Stykke — den højtærede Minister heller ikke kunde vise mig den. Thi naar den højtærede Minister vilde paavise den ved at sige, at Princippet i Folkekirken var Frivillighed, saa maatte det ogsaa være frivilligt, om man vilde optages paa Listen eller ikke, vil jeg dog henlede Opmærksomheden paa, at Frivillighedsmomentet ligger ikke i, om man staar paa Valglisten eller ikke, men i, om man benytter sin Stemmeret eller ikke benytter den; og i den Sammenhæng, hvor Kommunerne var Sammenligningsgrundlaget, kan det ikke benyttes, thi man har ikke Stemmepligt i Kommunerne. Derfor brister Traaden ogsaa paa dette Punkt.

Den højtærede Minister og det ærede 19de landstingsvalgte Medlem (Jensen Christensen) gjorde nogle Bemærkninger om § 20 i Menighedsraadsloven, som giver mig Anledning til Haab om at faa denne Paragraf affattet i en Skikkelse, der mere er i Overensstemmelse med, hvad den højtærede Minister og det ærede 19de landstingsvalgte Medlem udtalte, end Paragraffen er nu. Den højtærede Minister sagde, at han var Tilhænger af, at Lærerne skulde være frit stillet, og det ærede 19de landstingsvalgte Medlem sagde det samme, men begge Talere tilføjede, at man kan ikke stille dem frit straks, der maa en Overgangsbestemmelse til. Deri er jeg ganske enig med den højtærede Minister og det ærede Medlem, men er det det Standpunkt, som den højt-

ærede Minister indtager, maa han ogsaa mene, at det Tidspunkt maa indtræde, da Overgangstiden er forbi, og da Lærerne altsaa bliver frit stillet. Men saaledes er Lovforslaget ikke affattet; thi efter den Form, Lovforslaget har, vil det fremdeles langt ud over enhver Overgangstid kunne være en Pligt for enhver Lærer, der ansættes paa Landet, mod sin Villie at være Kirkesanger eller Kirkebetjent i fem Aar. Naar jeg siger: mod sin Villie, er det, fordi jeg ikke kan lægge megen Vægt paa det, der siges om, at det jo bliver Lærernes egen Sag, om de vil søge Embedet eller ikke, for det er ikke rigtigt. Naar en ung Mand har uddannet sig til Lærer, og der bliver et Embede ledigt, og han søger dette, fordi han er i en saadan Situation, at han maa søge det for at leve og faa noget ud af sin Uddannelse, kan man ikke sige, at han er frit stillet. Det er han ikke. Det praktiske Forhold er, at han maa søge Embede som Lærer i Folkeskolen og maa tage de Vilkaar, som bydes ham. Men jeg vil altsaa tro, at naar det ærede 19de landstingsvalgte Medlem og den højtærede Minister har den Mening, at Lærerne skal være frit stillet efter en Overgangstid, det da ogsaa skulde være muligt at forme Loven saaledes, at Lærerne virkelig bliver det efter denne Overgang.

Med Hensyn til § 1 i Loven om Sognebaandsløsning forklarede Ministeren mig, at det, som er ment i 2det Stykke, blot er dette, at Medlemmer indenfor et Sogn eller et Distrikt med flere Præster selv kan vælge, hvilken af de paagældende Præster de vil lade sig betjene af i det ene eller det andet Tilfælde. Saadan har det været altid. Der er ganske sikkert fra Lovforslagets Forfatters Side tænkt paa noget mere med Udt trykket „slutter sig til“, navnlig da der samme Udtryk bruges i 3die Stykke, hvor der er Tale om at dele Sognet eller Distriktet og give hver Præst sit Distrikt. Herefter kan man altsaa slutte sig til en Præst i et andet Distrikt end det, man hører til. Det er ikke ganske klart, hvor meget der ligger i dette at „slutte sig til“ en Præst, om det er det samme som at løse Sognebaand til ham; og hvorledes foregaar det, til hvem skal det meldes, er det tilstrækkeligt blot at sige det til den paagældende Præst? Med Hensyn til 2det Stykke i § 2 vil jeg tro, at den højtærede Minister har Ret i, at Paragraffen i Forbindelse med § 1 kan læses saaledes, at Meningen med den er, at hvis man har Bopæl eet Sted og vil rejse til et andet Sogn for at lade en kirkelig Handling foregaa der, behøver man ikke sin egen